

Прокладаючи курс життя, прислухаймося до слів пророка

*“Бо не чинить нічого Господь Бог, не виявивши таємниці Своєї... пророкам”
(Амос 3:7).*

У нас, членів Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів, є благословення—чути настанови пророків на генеральних конференціях і таким чином отримувати найнеобхідніші нам знання. Напередодні наступної генеральної конференції хочу запропонувати вам, брати і сестри, зробити таке. Приділіть час для спокійного розмірковування і молитви. Згадайте, про що говорили пророки на останній конференції, і випишіть основні думки їхніх послань. І тоді вам відкриється картина того, на що спрямований їхній погляд сьогодні. Скоріш за все, у вас виникне глибоке внутрішнє бажання сформулювати свої головні цілі у відповідності з цими думками. Особливу увагу зверніть на ті послання, які пророки повторюють регулярно. Поділюся своїм досвідом. Ось теми, які я виділив для себе під час вивчення квітневої генеральної конференції 2014 року.

По-перше, СВЯТИХ ДУХ. Нам необхідно краще пізнати Святого Духа. Як можна це зробити? Як спілкуватися з Ним? Президент Бойд К. Пекер сказав: “Багато з того, що я зрозумів, потрапляє у категорію істин, яким не можна навчити, але які можна пізнати. Як і більшість усього найціннішого, знання, яке має вічне значення, приходять лише через особисту молитву й обдумування. Якщо це супроводжується постом і вивченням Писань, то створює умови для отримання впливу, одкровенень і підказок від Святого Духа” (*Ліягона*, трав. 2014, сс. 94–95).

По-друге, ВДЯЧНІСТЬ. На кожній конференції ми чуємо свідчення про те, що прояв вдячності освітлює життя людини світлом любові,

**Старійшина
Дмитро
Марченко,
територіальний
сімдесятник.**

гармонії і віри. Президент Дітер Ф. Ухтдорф пропонує “розглядати вдячність як рису характеру, стиль життя, що не залежатиме від нашої теперішньої ситуації”. “Замість того, щоб бути вдячними *за* щось,—продовжує він свою думку,—зосереджуватися на тому, щоб бути вдячними *в* наших обставинах—якими б вони

не були. Бути вдячними в наших обставинах—це вияв віри в Бога. Це вимагає, щоб ми довіряли Богові і сподівалися на те, чого ми можемо не бачити, але що є істинним. Виявляючи вдячність, ми наслідуюмо приклад нашого улюбленого Спасителя, Який сказав: “Та проте—не Моя, а Твоя нехай станеться воля!” (*Ліягона*, трав. 2014, сс. 75–76).

По-третє, ВИПРОБУВАННЯ. Я помітив, що пророки регулярно звертають нашу увагу на те, що тяжкі обставини, в яких ми опинилися, не повинні зламати нашої довіри до Господа і заповнити душу дьогтем песимізму. Президент Генрі Б. Айрінг поділився своїм досвідом: “Я бачив це як радник двох живих пророків Бога. Вони—особистості з унікальним характером. І при цьому їм притаманний незгасаючий оптимізм. Коли хтось здійсмає тривогу щодо чогось у Церкві, їхня найчастіша відповідь: “О, все владнається”. Вони, як правило, знають більше про цю проблему, ніж люди, що здійсмають тривогу. Вони також знають шлях Господа і тому їх ніколи не полишає надія щодо Його царства” (*Ліягона*, трав. 2014, с. 25). Безумовно, Бог знає більше про проблему або складні обставини, в яких ми опинилися, і Він говорить про це Своему пророку. Нам нема чого непокоїтися.

По-четверте, ОБРЯДИ. Обряди священства приносять благословення піднесення, оскільки “у його обрядах явлена сила божественності. А без обрядів його і без повноваження священства сила божественності не явлена людям у плоті” (УЗ 84:20–21). Завдяки їм у святих храмах здійснюється об’єднання поколінь в одну вічну сім’ю.

Господь говорить про пророка Іллю: “І поверне він серце батьків до синів, і серце синівське до їхніх батьків” (Малахія 4:6). Старійшина Квентін А. Кук, член Кворуму Дванадцятьох Апостолів, нагадує нам: “Відповідно до вчення, ми маємо обов’язок щодо наших предків. Це тому, що целестіальна організація небес основана на сім’ях. Перше Президентство заохотило членів Церкви, особливо молодь і дорослу неодружену молодь, завзято займатися сімейно-історичною роботою і виконувати обряди за членів своєї сім’ї або за предків” (*Ліягона*, трав. 2014, с. 45).

По-п’яте, звичайно, СЛУЖІННЯ БЛИЖНІМ. Через служіння ми вчимося співпереживати, відчувати чужий біль і починаємо потроху уподібнюватися нашому Спасителю. Увага Ісуса Христа завжди була спрямована на служіння ближнім, а не на себе. Навпаки, всі спокуси, підготовлені для Нього цим світом, полягали

лише в тому, щоб змусити Його приділити всю увагу лише на себе: перетворити камені у хліб у момент особливої потреби Його тіла в їжі; повернути сонми ангелів, щоб захистити Себе. Але Він за будь-яких обставин залишався вірним своєму Батькові, намагаючись не привертати уваги до Себе, а уславляти лише Батька.

Усе, про що говорять пророки останніх днів, зосереджено на сім’ї. СІМ’Я повинна стати центром нашого служіння. Саме в сім’ї дорослі і діти вчаться розуміти значення священства і використовувати його силу, беручи участь у таїнствах священства. Батьки навчають дітей долати важкі часи, в усьому уповаючи на Господа. Звертаючись до Нього в молитві подяки, ми чуємо тихий голос Святого Духа.

Отже, прокладаючи курс нашого життя, йдімо за Господом, прислухаючись до настанови пророків як Його істинних посланників. ■

НОВИНИ СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ ТЕРИТОРІЇ

Коли ви служите ближнім, ви служите Богу своєму

Комітет зі зв’язків з громадськістю Східноєвропейської території

Київ.

Для багатьох місій, колів, приходів Східноєвропейської території участь у

суботниках давно вже стала традицією і радісною ознакою весни. Цього року члени Церкви повсюдно прийшли на суботник особливо дружно. Жилети з назвою церковної програми “Руки допомоги мормонів” можна було побачити в різних містах по всій території. У Москві і Подольську трудилося більше 140 чоловік із Московського Російського колу, у Санкт-Петербурзі участь взяло приблизно 100 членів Церкви, у Києві—приблизно 60 чоловік, більше 100 членів Церкви з Львівської Української

Одеса.

місії на чолі з її президентом та його дружиною служили у Хмельницькому, а також в

У місті Івано-Франківськ члени Церкви впорядковували територію Юнацької спортивної школи.

Івано-Франківську, Рівному, Одесі, Чернівцях, Луцьку та Львові.

Директори і представники з питань зв'язків з громадськістю на місцях, узгодивши можливості членів Церкви з місцевою владою та громадськими організаціями, отримали від них конкретні завдання для прибирання самих різноманітних об'єктів: вулиць, парків, стадіонів, дитячих будинків та майданчиків. Москвичі наводили порядок на вулицях

міста в рамках загальноміського суботника, в Ярославлі члени Церкви трудилися разом з товариством “За чистоту природи”, у Львові члени Церкви взяли участь в акції “Зробимо Україну чистою”.

У результаті цього було прибрано значну територію. Члени Церкви з Луцька привели до ладу ділянку площею 4 га у парку Лесі Українки, майже 2 тонни сміття було зібрано братами і сестрами Оболонської філії Київського

Українського колу разом з працівниками “Зеленбуду”. Члени Церкви з Одеси трудилися на стадіоні “Спартак”: прибрали бігові доріжки й газони, вимили і підфарбували стенди з портретами відомих спортсменів. У Томську члени Церкви спільно з представниками інших конфесій трудилися у Березовому гаї—невеличкій ділянці лісу в місті, де люблять відпочивати місцеві жителі. Завдяки всім цим зусиллям краса довгоочікуваної весни

Луцьк.

Моя друга сім'я

Василь Чередник, Українська
Дніпропетровська місія

Так вже сталося, що на схилі літ я залишився один у світі бурхливих пристрастей і подій. Дружина пішла в інший світ. Діти роз'їхалися, у них свої сім'ї. Звичайно, вони мене не забувають—приїждять у відпустку, але більшість часу я сам. Бути самому було для мене важко, а часом нестерпно. Світ став сірим, безрадіним, здавалось, що весь світ—проти мене. “Треба щось зробити”,—крутилося в мене в голові. Настала мить, коли я вже був готовий зробити неоправне. Я молився Богу про допомогу. “Чому ж Він не чує мене? Може, я не гідний Його уваги?”—роздумував я, стоячи на краю прірви.

І тут сталося диво. На велелюдній вулиці до мене несподівано підійшли незнайомі молоді люди. Можливо, вони відчували, що саме зараз мені необхідна негайна допомога й підтримка. Розговорилися. Як я пізніше дізнався, це були місіонери. Завершуючи бесіду, вони запросили мене відвідати філію Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів.

Від цих молодих людей йшов якийсь невидимий потік чогось позитивного. Мені захотілося знову зустрітися з ними, розповісти про свої проблеми. Коли я прийшов за вказаною адресою, то знову побачив світлі обличчя тих юнаків. Під час зустрічі ми багато говорили про Бога, про допомогу, яку надає нам Небесний Батько у повсякденному житті. Коли ми прощалися, вони подарували мені Книгу Мормона. Почавши її читати, я відкрив для себе неосяжний духовний світ Господа Бога. Зустріч з місіонерами стала для мене переломним моментом для моєї подальшої долі.

Минуло 9 років, б з них я, вчитель Недільної школи, стараюся донести спасительні вчення Господа до розуму й серця своїх братів і сестер у нашій філії. У нас відчувається чудова духовна атмосфера. Серця членів філії і місіонерів б'ються в унісон. Я знаю, що Небесний Батько любить нас і завжди готовий прийти на допомогу кожному. Я постійно в цьому переконуюся.

У місті Хмельницьку суботник відбувся неподалік ріки Південний Буг. У служінні взяло участь 14 чоловік, серед них зацікавлені, а також президент Української Львівської місії Деніл Е. Латтін з дружиною.

стала ще більш помітною й бажаною.

Наведені факти лише незначною мірою відображають масштаб зробленого, однак, головним є те, що залишилося в душі самих учасників після завершення роботи. Ось що сказала Маргарита Солнцева

із Шуваловського приходу Санкт-Петербурзького колу: “Суботник—це не лише прибирання нашого міста, це можливість для згуртування наших членів Церкви, можливість розповісти про наші цінності, про Церкву і це можливість служити, наслідуючи приклад Христа”. ■

У Чернівцях члени Церкви служили на місцевому кладовищі.

Василь Чередник

Одного разу моєму хворому родичеві невідкладно потрібні були ліки. Аптека знаходилася за кілька годин їзди від того місця, де я жив. Поки я дістався до неї та купив необхідні ліки, сонце сіло, і я стояв на пустій дорозі, якою і вдень машини нечасто їздять, а що вже казати про ніч. “Що робити? У мене в руках ліки, яких чекають. Вони можуть врятувати рідну мені людину, а я стою в темряві і нічого не роблю”, — не давали спокою моєму розуму пронизливі думки. Зірки з темного неба тихо дивилися на мене. Дивлячись на них, я неначе інстинктивно відчув: вони хочуть мені підказати, як вийти із становища, в якому я опинився. Я згадав: там, на небесах, живе мій Небесний Батько і Він не залишить мене в біді. Простягнувши руки вгору, до неба, я почав молитися Господу про допомогу. Не знаю, скільки минуло часу, але ось я почув звук автомобіля, що наближався. Мое серце радісно закалатало. Водій машини, що підїхала, допоміг мені залізти в кабінку. Він розповів мені, що збирався їхати завтра вранці, а потім чомусь передумав і виїхав вночі. Ось так життя мого родича і було врятовано.

У складний для моєї країни час ми молимося до Господа і сподіваємося на Нього. Ми впевнені: мир, любов і злагода знову будуть на нашій землі. Для мене моя Церква справді стала помічником і живильним джерелом Божої мудрості. Про свою самотність я забув, бо в мене тепер є велика, дружна сім'я братів і сестер Церкви Ісуса Христа Святих Останніх Днів. ■

Бути ближче до храму

Яна Франчекайте, Українська Дніпропетровська місія

“Бо за великою знегодою приходять благословення. Отже, приходить день, коли вас буде увінчано великою славою; година ще не прийшла, але зовсім поруч” (УЗ 58:4).

Неподалік російського міста Белгород є невелике селище, що називається Октябрьськое. Щотижня раннім недільним ранком на залізничну станцію цього селища приходять жінки з красивими променистими очима та незвичним для нашого часу іменем Євдокія.

Ось вже більше трьох років Євдокія Захарівна Макарова перетинає російсько-український кордон, щоб потрапити на богослужіння в місті Харків. Після зборів вона поспішає на вокзал і повертається додому; у цілому в неї йде на дорогу приблизно 6 годин. Але так було не завжди.

Ця історія розпочалася в Южно-Сахалінську у квітні 2004 року, коли Євдокія Захарівна та її чоловік були охрищені в Церкві Ісуса Христа Святих Останніх Днів. “Одного разу на причасних зборах виступала сестра, яка говорила про храми і храмову роботу,— згадує сестра Євдокія.— Вона порадила нам відвідувати храм якомога частіше. Її слова надихнули мене, і в мене з'явилася мрія—бути ближче до храму. Уперше я відвідала храм в 2008 році у Фінляндії, приїздила я туди й наступного року”.

Улітку 2010 року Євдокія Захарівна Макарова побувала на освяченні храму в Києві, а в листопаді того ж року приїхала

вже туди служити. Тоді, за її словами, вона пройнялася особливою любов'ю до Господнього дому. Найближчий до Южно-Сахалінська храм знаходиться в Сеулі, але дехто із членів філії відвідує храми у Гельсінкі або Києві. Щоб бути ближче до храму, сестра Євдокія порадила з чоловіком, і вони вирішили продати квартиру в Южно-Сахалінську і купити іншу, ближче до Київського храму.

Здійснився їхній задум лише через п'ять років. Це був важкий для неї час: вона втратила чоловіка, пережила багато випробувань в сім'ї, однак не відмовилася від своєї мрії. Ось так вона опинилася в селищі Октябрьськое. Найближча до цього селища філія знаходиться

Євдокія Захарівна Макарова

в Росії, у Смоленську, але там немає храму. І ось у січні 2010 року сестра Євдокія вперше поїхала в Олексіївську філію, що в Харкові. Це була не сама близька від залізничного вокзалу філія, але Дух привів її саме туди. Тут вона знайшла любов і підтримку, знайшла

друзів і отримала покликання, яке дуже любить,—вона вчитель Початкового товариства. Але головним є те, що здійснилась її мрія—бути ближче до храму, і не тільки територіально. Вона приїздить сюди через кожні 3 місяці під час поїздки своєї місії. Озираючись на роки

випробувань і згадуючи виступ сестри, яка надихнула її бути ближче до храму, Євдокія Захарівна каже: “З 2006 року я молилася про те, щоб бути ближче до храму, і Господь допоміг мені подолати всі труднощі та усунув усі перешкоди на моєму шляху до завітної мети”. ■

Навіщо нам сімейна історія?

Іраїда Бондарчук, Київський Український кіл, Броварська філія

Відомості про сімейну історію можна отримати з різних джерел. Одне з найдоступніших з них—наша пам'ять і сімейні архіви.

Коли я приїжджаю в гості до своєї мами, то часто розпитую її про наших родичів. Це велике благословення, що моя мама добре пам'ятає події минулих літ. Усі її історії я записую в зошит. Після кожної поїздки відомостей стає більше й більше, до них додаються й старі фотографії, газетні вирізки, почесні грамоти, свідоцтва про народження, але найважливішим є те, що мій зошит наповнюється все новими й новими сімейними історіями.

Одного разу мама запропонувала мені: “Якщо ти так цікавишся сімейною історією, подивися наш сімейний архів. Я зберігаю його вже багато років”. Ось де був справжній скарб! З великим хвилюванням я розглядала різні документи: свідоцтво про народження моєї бабусі, свідоцтво про шлюб моїх батьків, характеристику, яку видали моїй мамі у партизанському загоні, ордени і медалі за військові заслуги моїх батьків. На самому дні коробки лежала маленька книжечка, завбільшки з чверть долоні. На обкладинці було написано “1941–1945 рр.”—це був міні-щоденник мого батька, в якому він записував найважливіші події тих воєнних літ. Протягом усієї війни він зберігав її в кишені гімнастерки.

Коли я читала коротенькі записи на поживклих від часу аркушиках, зшитих нитками, моє серце сповнювалося надзвичайною любов'ю до свого

батька та вдячністю за те, що, попри труднощі, він зміг передати своїм дітям і внукам думки й почуття з того далекого, важкого воєнного часу.

Мій батько, як багато хто з його ровесників, не знав про євангелію, він не був віруючою людиною, але його внуки потурбувалися про те, щоб він, перебуваючи в іншому світі, дізнався про відновлену євангелію і щоб для нього були виконані храмові обряди. Я вірю, що колись на небесах ми зможемо знову зустрітись, і перше, що я зроблю,—це простягну йому руку й подякую за маленький щоденник, що легко вміщується на долоні.

Вивчаючи життя своїх предків, під впливом Святого Духа ми дізнаємося щось важливе про свою сім'ю і про себе та зміцнюємо нашу віру й наше свідчення. Ми відчуваємо дух Іллі, який повертає серця батьків до дітей, а серця дітей до батьків, і наші серця сповнюються любов'ю до наших рідних і надією на те, що ми зможемо бути разом вічно. ■

**Іраїда
Бондарчук**

О святі, до храму прямуйте!

**Олена Пономаренко, Київський Український кіл,
Воскресенський приход**

Храм—це дім Господа, символ небес тут,
на землі. Але для того, щоб зрозуміти це,
мені потрібно було немало часу та зусиль, щоб
подолати певні труднощі.

Уперше я переступила поріг храму в
2007 році у штаті Юта. З трепетом я чекала
тієї довгоочікуваної миті. Однак моє перше
відвідування храму виявилось для мене випро-
буванням. Я вважала, що буду літати на крилах
від всього того, що побачу, від всього того, що
зі мною відбудеться там, але я не була достат-
ньо підготовлена й відкрита серцем, тому мало
що збагнула і була навіть розчарована. З часом
я зрозуміла: мені потрібно частіше приїздити в
храм, тільки тоді я можу осягнути й полюбити
служіння в храмі.

Через кілька років мені випала нагода по-
бувати у храмі в Німеччині. Саме з того часу
я відчула особливу любов до храму й служіння
в ньому. Потім я приїздила туди знову й знову.
Під час всіх тих поїздок я відчувала сильний
вплив Святого Духа. Ці поїздки стали часом роз-
думів, завдяки їм я набувала неповторного духов-
ного досвіду. Я ніколи не забуду ті поїздки.

Тепер у нас є Київський храм, і це прекрасне
благословення—мати можливість бути там так
часто, як ми бажаємо. Нещодавно мене і мого
чоловіка було покликано служити храмовими
працівниками. Я розумію, як це відповідально
й важливо, розумію, що нам потрібно ставати
праведнішими, щоб гідно служити там Господу
і дітям Небесного Батька.

Я знаю: якщо ми будемо старатися й робити
все для нас можливе, то побачимо чудові благо-
словення від Бога. У стінах храму проводиться
важлива духовна робота для спасіння душ.
Чудово брати участь у цій справі, і це великий
привілей. І нехай часом буває нелегко, адже
наше земне життя сповнене турбот і трудно-
щів, та я знаю: якщо ми служимо Господу, то

**Олена
Пономаренко**

нагорода буде великою. Зробивши необхідне,
ми зрозуміємо, що всі зусилля і всі жертви за-
ради служіння Богу не були марними. Ми відчу-
ємо величезне щастя від того, що не відступили,
не здалися і витерпіли до кінця. ■

Де серце ваше?

Христина Хромушина, Українська Дніпропетровська місія

Ісус сказав: “Де скарб твій,
—там буде й серце твоє!”
(Матвій 6:21). Цими словами
Він дає нам зрозуміти, що
наші цінності визначають
наші життєві цілі та вчинки, а
тому так важливо зосереджу-
ватися на головному і не від-
ступати від нього. Відвідавши
храм вперше, я зрозуміла, що
це—святе місце і, виконуючи
роботу Бога, відчула сильний
вплив Святого Духа.

Божі справи здійснюються на
землі через наше служіння. На
жаль, у нас не так багато часу
для цієї роботи, як хотілося б.
Але кожного разу нам слід розу-
міти, що Сам Господь не буває
надто зайнятим, щоб прийти
на допомогу нам, тому й ми
повинні старатися невтомно
служити ближнім.

Та поїздка до храму, про яку
я хочу розповісти, стала вели-
ким благословенням для мене.
У певний момент життя я від-
чула необхідність поїхати в
храм, то була не просто ціка-
вість. Я зрозуміла, що надто за-
нурилася у мирські проблеми.
Постійний поспіх, різні тур-
боти, кожна хвилинка зайнята.
Однак нам потрібно зуміти
зупинитися і згадати, навіщо
Бог послав нас на цю землю.
Чого Він чекає від нас і як нам
правильно служити Йому? Де
знайти духовний спокій і як
Святий Дух може допомогти
нам зробити правильний вибір?
Щоб відповісти на ці запитання,
мені потрібна була поїздка в
храм. Я знала, що там я отри-
маю відповіді на ці запитання.
Уже увійшовши на територію

храму, я відчула себе як в рідному домі. Мені здалося, що я давно тут живу і що мені зовсім не потрібно повертатися назад, у мирське життя.

Можливо, для когось ще храм стане саме тим місцем, де можна відпочити від всіх мирських турбот. І, виконавши там роботу Бога, ми повернемося в наше звичайне життя, однак це життя вже не буде здаватися нам таким однамітним, як давалося до відвідування храму. Ми візьмемося за повсякденну працю з новими силами і завзяттям, з любов'ю і вдячністю Господу за чудову можливість—бути з рідними у вічності і допомагати в цій справі іншим людям.

Я знаю: все, що ми робимо з любов'ю й щирим бажанням, ми робимо разом з Богом. Він завжди поряд. І Його турбота та великодушність до нас виявляються постійно, якщо ми живемо за завітами, які уклали з Ним. ■

**Христина
Хромушина**

Я хочу стати кращим

Ваня В., 7 років, Українська Дніпропетровська місія

В Ісуса Христа було важке життя, але праведне і безгрішне. Він допомагав людям і лікував їх, завжди ставився до них з любов'ю та повагою. Шкода, що Його зрадили і вбили. Але я знаю, що Він воскрес і тепер перебуває разом з Богом. Ісус Христос взяв на Себе всі гріхи світу. І тому ми можемо повернутися знову до Бога, якщо будемо виконувати Його заповіді, робити все, чого навчають нас пророки, якщо будемо слухатися своїх батьків.

Я стараюся бути добрим і слухняним. Допмагаю мамі доглядати за своїм молодшим братом, міняю підгузки, допомагаю купати його і роблю все, що мама мене просить. Допмагаю тату мити й наповнювати басейн, стригти й поливати газон. Стараюся тримати чистою свою кімнату, іноді прибираю в нашому домі. У школі мої вчителі й однокласники знають, що я ходжу до церкви. Є хлопці, які кажуть погані слова, але я стараюся не товаришувати з ними. Коли я в школі говорю з однокласниками про Бога, дехто не хоче мене слухати. Шкода, що вони не вірять в Бога, не вірять, що наші сім'ї можуть бути разом після смерті, що тільки хороші й добрі люди будуть жити з Богом і Ісусом Христом. Я розповідав друзям у школі про храм і його красу, про те, що там перебуває Бог і що тепер наша сім'я може бути разом вічно. Деякі хлопці мені

не повірили, але я знаю, що це правда. Я вважаю, що рано чи пізно люди дізнаються правду, і стараюся не сперечатися з ними.

Я вірю, що наша Церква істинна і що Бог живе й допомагає людям. Я ніколи не кажу поганих слів, стараюсь добре навчатися в школі, на тренуваннях з хокею стараюсь не битися з хлопцями, я люблю своїх батьків, своїх братів. Я вірю в Бога і Ісуса Христа.

Мені дуже хочеться, щоб у нас нарешті закінчилася війна і більше її не було. Мені хочеться, щоб люди всього світу молились і перестали грішити, щоб Бог простив всіх і настав мир. Недавно я віддав свою першу десятину президенту нашої філії. У мене було дуже гарне почуття, що я комусь допоміг і гроші підуть на будівництво такого ж красивого храму, як у Києві. Ось так я стараюсь бути схожим на Ісуса Христа. ■

Ваня В.

